

שנשחזרו גופים מרצים ברכה בעולם אם מוסג כבוד
זהם להספידם כראוי:

דברי הימים ב' י"ז ו'.

חקמך) ויגבה לבו בדרכי ה' וילך דאמרו חכמ"ל
סופס דף ה' ב' גס רוח
כאלו עובר ע"ז כתיב הכא העבד ה' כל גבס לב
וכתיב הסס ולא תביא העבד אל ביתך — וילך כוונתם
דאעפ"י שאינו נלמח שום רעס לחדם מגאותו שסיה
מבטורס בלב מ"מ סיה העבס כמו ע"ז אעפ"י שאינו
עוברס רק שמחזיקס בביתו עובר בלאו — אמנס
זס דוקא בבני חדס שסס מסורים ביד לבס חבל
בדריקס אמרו חכמ"ל שכלב ברשוםס חלו יכולים
לסשחמם בגאוס ללורך עבדת ססס ח"ס ויגבס "לבו"
דסיינו לפי שסול לבו מותר לו לסשחמם במידת גאוס
ללורך דרכי ה':

דיין לבעלי השוכס שמחקבלין חלל שקראן רבי —
ונפי זס חין רחי' משס חלל אמר שמוכירן בשמן
וסכרסס שסי לבעל סכרור סמור גרסל משונס ממס
שלפנינו:

דברי הימים א' י"ג י"ד.

חקמך) ויברך ה' את צית עבד חדס ואת כל אשר
לו ובשמאל ב' ו' סוסוף בעבור
חרון חלקים ואיתח' בספרי סוכס בילקוט שס רמו
קמ"ג ומס חרון שבעסס לא לשכר ולא לספסר ולא
סי' בו חלל שברי לוחות נחברו בשבילו ק"ו לדריקס
שיתברכו בשבילס — וילך שכל לעורר לכבד לדריקס
גס במותס שבזכות זס כל ברכה לעולם וכמו שמלינו
בימי דוד שסי רעב ג' שנים ולאחר שסספידו לשאל
כראוי כתיב ויעתר ה' לחרן אחרי כן — ולזס כל
סדמיון לשברי לוחות שגס אחר שנשחזרו סי' כוחס
גדול שיתברך סמכבד לוחס ק"ו לדריקס גס אחר

גמרות

ברכות ו'

אל תיקרי סליכות חלל סליכות — וילך דסנס בסי
שס סגדולים בסוף חלק מערכת ספריס בקוממס
אחרון לוחת תלמוד כתב כל ורסל מפלאות חמים
דעים אשר סי' בערי פרס כמס דורות אמוראיי
ועד אחרון רבינל ורב חסי שסדרו סתלמוד וסמוד
חלל מן ססמים בישיבס בכלס דלדר וכלס דחול
כמס"כ חוס' ס"פ סי' קורל וחל"ז רבן סבוראי וחל"כ
כמס דורות גאונים וסיחס סחורס שס בערי פרס
וכלדלס סחורס עד ססיוס בערי פרס חסי חפלס
חיסס יודעים לא בכחז ולא בע"פ ורובס חיסס יודעים
רק אשרי יושבי ביתך וססוק שמע ישראל ולא עוד
וכל זס חיונ' במקרס ח"ו ואפסר שאחרי שסיחס
זורחס סחורס שס ולבנס במילוחס וגו' ומש"ס נסחלקס
סחורס משס ונחיסבס בספרד על ידי רבינו משס
אביו של רבינו חנוך שסי אחד מד' גאונים שנשבו
כידוע וסיחס סחורס מחוספס ואולל כמס דורות
עד שכל סגורס וסחורס חז נחיסדרס בגליל במערב
וגלילות עורקילו וכיוול סחורס סיחס מרובס ומלירס
בגרפת שסי רש"י ורבותינו בעלי סחוס' וחכמי לוניל
וסי' סגורס וסלכו לאשכנו ונחברבס סחורס שס וכל
זס לא על חנס וסס מפלאות חמים דעים עכ"ד —
ואלו רחל סחור"ל דברי מסר"ל מפרסג בספרו חפסרת
ישראל פניו סי' מבין מעס מחוק לוס שסחורס סולכת
חמיד ממקוס זס למקוס אחר שכחב שס על עטין
פלא שסמרו חכמ"ל ירושלמי ר"ס פ"ג סי' דברי
חורס

חקמך) הני ברבי רבן דשלוסי מנייסי ויל עפיש"כ
בסי זכרון זלח לפי זכור בשס
סקדוס מו"ס בער ז"ע ממעזרימס שכתיב ירמי' כ"ג
כ"ט חלל כס דברי כלל וכתיב יסעי' כ"ד ח' סוי כל
חמל לבו למיס סרי שנמשל לשני ספכים ללל ומיס —
וחריץ שס שני מיני יסס"ר סלחד מחמס חל סלחד
לעבירס וסלחד מקרר חל סלחד לסיוח עלל לקיים
מלית — ואמרו חכמ"ל ברלחי יסס"ר ברלחי תבלין
כנגדו חורס לכך כגד יסס"ר סחממס אמר לבו למיס וסקרר
חחכס וכגד סיס"ר סמקרר לסיוח עלל למלית אמר
חלל כס דברי כלל לחמס חחכס עכ"ד — ובעל סי'
זכרון זלח סוסוף שסמלק סול שסקרר חל סלחד
ועל שס כך נקרא עמלק מלשון גחלים עוממות ועל
ידי זס ליק כי יורד ומסית עולס ומקמרג חו אשר
קרך ולח עוף וייע — וסנס ודחי לחמס סול לסמון
עס משל"כ לדריקס לא שכיח כ"כ לחממס לעבירס
משל"כ סיס"ר סשני כעלל גס בלדריקס וכמו שסמרו
ד"ל פשפס ולא מלל יתלס בביטול חורס עכ"ד —
חו שסמרו ברכי דרבן דשלוסי דסיינו שסס עיפיש
ועלניס סול מסס:

חקמו) [שס דף ל"א] אל יסמור חדס מחברו חלל
מחוק דבר סלכס ויל
בסקדים בחבקוק ג' סליכות עולס לו ואמרו חכמ"ל

חורס עניין במקומן ועשירין במקום אחר שדין שצריך
לסיוח זרעים מוצא ציבמות או בסגסדרין וכבר
החלוץ סרמז"ס באגרוהיו על שלא נחב בכל הלכה
באיו במקומם מהרורו וכחב ש"י אללו שאל לשאל
א"י מקומי ויגע ולא מלא ומיד שאל השואל משם
נזכר שמוצא שלא במקומו — וכחב שם שמוסק
לחבר חיבור כזה לגלות מקור סדוים המוצאים שלא
במקומן — וכנראה שלא עלה בידו שלא שמענו עוד
עד היום מחיבור זה — וכחב המסר"ל דבר נפלא
שמאחר שישראל הם צגולה גם החורס הוא צגולה
שלא במקומו — ועל פי דבריו מובן שזה טעם גם
כן על שחורס הולכה ממקום למקום וכחב המסר"ל
שם כמו בישראל מפחד ומפורד כן לא ימלא הלכה
דבורס במקום אחד — ולפי זה יומחק על החורס
הליכות עולם לו שהוא הולכה מקצת העולם עד
סופו ויפס אמרו אל תיקרי הליכות אלא הליכות
שסלכות הולכה ממקום למקום ולכך אמרו חז"ל
ה"י גילה למקום חורס שצריך לטור ממקומו לילך
ללמוד חורס במקום שחורס מ"י אז באותו זמן —
וזו אל יפטור אדם מחיבורו אלא מחוץ דבר הלכה
מהאר שחורס הולכה בכל העולם כולך כרואס
ללמוד לפטור מחיבורו כדי ללמוד חורס :

חקמו) [כס דף ס"ג] אין חורס מחקיימת אלא
במי שממית עצמו עלי'
דכתיב זאת החורס אדם כי ימות באהל וצ"ל לפי זה
מה זה האמר ככחב באהל — וי"ל דכוונה ממית
עצמו הוא ע"ד אמרם ז"ל המיד ל"ב כרואס שיח'
ימים עצמו דסיינו שיחבבר על יארו ולא ימשוך אחר
תאוות לבי וכתאווס היותר גדולס הוא חמדת נשים
ומי שרואס לזכות לחורס צריך להסנכב בקדושה יחורס
וכבר אמרו חז"ל שלא יסי' ח"ה מזוין אלל נשותיסן
כהרנגוליס וסמך גדול לזס שבשעס שקבלו החורס
אוס כבורא צ"ס לך אל כעס וקדשחם ומס הוא
כקדושה שלשה ימים אל חגשו אל אשם — ובפרט
אם רואס שחחקייס החורס צרעו צריך להסחקדס
צנין זס — וכחב סרמז"ס צפ"ס מכלי דיעות כ"ס
כל הסוכב במסכב זס לא די לו שקדש נפשו וסכר
עצמו והקן דיעותיו אלא שאס ה"י לו צניס יסי' נאים
ובייטניס ראוין לחכמס ולחסידות — וכל כטוב
במסכבות שאר כעס הסולכיס בחשך יסי' לו צניס
כמו אותו כעס עכ"ל — וסנס האשס נקראת אוכל
דכתיב לאחר מכן חורס בוצו לכס לאוכליכס וכתיב
לאחר חיטון בית כמקדש וילכו לאוכליכס שמחיס
ודרשו חז"ל שכל אחד נחפצבר אשתו זכר — וזו
אין חורס מחקיימת אללו ואלל צניו אלא אס ימית
תאוותיו וכגדולס שבחאוות דסיינו שיקדש עצמו
בשעת חשמים ולזס אמר באוכל דסיינו בקדושה
סברית :

חקמו) [שם] אמרו חז"ל שצריך להקיא את החלב
שינק משדי אמו אז ימלא חמאס
של חורס דכתיב משלי ל' כי מין חלב יוליא חמאס
ול"ב כמשל לחמאס — וי"ל דכתיב באיוז אדם עיר
פרא יולד ולריך לברר מידותיו להוליא אוכל מחוץ
ספסולת — וכחב סקדוש מו"ה חייס ז"ע וייטאל
שיסוד כל החורס להקן מידותיו ולספך טבטו לטובס
וע"כ פרס שיחקן מידותיו א"ל לזכות לסשגת החורס
— ומשל נמרץ לזס החמאס שלאחר שגברר החלב
נמשך טבוב למעלס וכספסולת נפרד ונפרס ממנס
למנס כן עד שלא יצבר סמידות רעות שטולדו עמו
ואמר דוד וצחכא יחממני אמי א"ל לזכות למלא
חמאס של חורס :

שבת ר' ב'

חקמו) שלח שלמה לבי מדרשא אבא מת ומוטל
בחמס וכלביס של בית אבא
רעביס שלחו ל"י חהוך נבילס וכנס לפטי ככלביס
ואביך כנס עליו ככר או חיטון ועלעלו — וי"ל
מאי כ"מ כזס שסזכיר אביו כ"ל לשאל מת מוטל
בחמס מאי דינו ובפרט שסולך אז לשאל על ככלביס
ה"י טוב יותר שלא לסזכיר שם אביו אז — וי"ל
דכנס סמג"א ס"י כ"י"א ס"ק ע"ז בקשס דכא אמרו
דוד אפחית דרגא מחותי ומת ומסחמא ה"י מלובס
צגדיו א"כ למס כלריכו לסניח עליו ככר או חיטון
הא מבואר שם בשו"ע ס"ד דאס כמת צכסותו א"ל
לכבר או חיטון וכחב דשמע לתרץ דגדיו דוד סס
מוקצין סכס אסורין לכל אדם ללובסן דשורפין על
סמלכיס אכל צגדיס של מת אחר אינן מוקצין ועיין
מחלית סשקל שם — וא"ש שסולך לומר אבא מת
דצמת אחר לא ה"י מסחפק מאחר שסוא לצוש צגדיס
אכל אבא שסוא מלך מת לכך נסחפק :

חקן) [כס דף ע"ז] כיון שסקדימו ישראל נעשס
לנשמע באו שסיס רבוא
מלאכי סברת ועטרו לכל אחד מישראל צשחי כחריס
אחד כנגד נעשס ואחד כנגד נשמע וסקשו סמפרסיס
דבחלס משמע שרק צשציל ססקדימו נעשס לנשמע
כוכתרו צכחריס אלו ואח"כ אמר אחד כנגד נעשס
ואחד כנגד נשמע א"כ אין זס צשציל ססקדימו דכא
על כל אחד מגיע לסס כתר אחד — וי"ל דכנס כל
אחד מישראל מחויב ללמוד חורס כדי לידע סאיך
לעבוד אה סכס וכמאמרם ז"ל לא סמדרש עיקר אלא
סמעשס וגמנו וגמרו תלמוד גדול שמיציא לידי מעשס
וסיינו ללמוד ע"מ לעשות ולפי זס אין מגיע סכר
כתר מיוחד על סלימוד דכא סלימוד רק סיבס
לסחכלית לקייס סמאוס — אולס אס ככר יודע כל
דיני חורס וככל זס החורס לא חמוס מפיו כדי
לעשות נחת רוח לסבורא צ"ס ולקשט ככלס בחידושי
חורס